

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Avui, que és Tots Sants

A la mínima que t'allunyes d'Europa t'adones de fins a quin punt en tota la vella Europa –i a Catalunya, més!– la credibilitat i el prestigi intel·lectual estan estretament lligats al pessimisme de la mirada. I, sobretot, a la tria dels pitjors racons de la vida per fixar-hi la vista. Ens agrada repetir que el món és dolent, que hem vingut a aquest món a patir, que no tenim remei, que cada cop és pitjor, que no ens podem fiar de ningú.

REPASSEU els títols dels llibres d'assaig, pareu atenció als títols de les conferències, seguiu qualsevol tertúlia. L'optimisme fa riure per ingenu. L'esperança és desqualificada per somiatruïtes. El compromís és cosa de vells xirucaires. Si parles bé d'alguna cosa, és que ets complaent. L'èxit és sospitos. Si t'agrada un polític, és que t'ha comprat. No trobessis que res millora: series acusat d'insensible davant de tot el que empitjora. I si fas saber les teves il·lusions, ets un irresponsable: ¿que no veus que es poden encomanar?

L'AMABLE LECTOR ja s'ha adonat que faig una caricatura d'un estil que té, afortunadament, les seves excepcions. Hi ha esclatxes per on es pot respirar. Però aquests punts de vista que ens volen tenir de cara a la paret m'exasperen. És una perspectiva pròpia de consentits en crisi. ¿Com és que els fets importen tan poc que podem mantenir les nostres interpretacions catastròfiques contra tota evidència? Per què si només ens entrebanquem ja diem que el camí s'ha acabat?

HE ESTAT LLEGINT un original inèdit d'unes entrevistes a nous catalans dels anys cinquanta i seixanta. Si algú vol saber què eren condicions de vida dures –l'escola, la sanitat, l'ordre públic...–, sense cap administració per donar-hi un cop de mà, que preguntis. I per què es diu que els joves viuran pitjor que els seus pares, quan simplement renuncien a posar les esperances en les mateixes seguretats i en els mateixos llocs equivocats que els seus progenitors?

PER SORT, al ciutadà li queda la seva experiència quotidiana, petita, fràgil, però tota seva. Una experiència heroica. Suportada en contra de tota la intel·lectualitat que troba confort en l'anunci de l'apocalipsi, sempre tan lluny del món terrenal. O mantinguda al marge d'aquells polítics que volen

MARIA TEIJEIRO / GETTY

.....
Malgrat les
desgràcies, el
món millora a
poc a poc i cada
dia és una mica
més habitable

decretar felicitats i que s'omplen la boca amb el que diuen que importa al ciutadà... per tal d'afavorir el que els importa a ells. Que els polítics realitzin grans projectes, que de la nostra felicitat i del dia a dia ja ens n'ocupem nosaltres.

PARLO, ja m'enteneu, d'aquesta experiència senzilla, buidada a cop de desenganys, sí, però reomplerta de petites il·lusions, d'afanys satisfets amb tant d'esforç viscut en silenci, de tants bons amics i, encara més, de la generositat de tots aquests desconeguts que, sense ser-ne, també sembla que en siguin, d'amics. Il·lusions que fan riure l'intel·lectual per banals i esforços que l'arrogància de l'enquestador, parapetat darrere la seva tauleta amb la bateria de preguntes, mai no sabrà veure.

EM SAP GREU DIR-HO, però malgrat les immenses desgràcies que hi ha, el món millora a poc a poc i cada dia és una mica més habitable. Torno a recomanar aquelles *Nou gràfiques sorprenents que expliquen que el món va més bé que no sembla* que aquest agost va publicar Vilaweb amb dades incontrovertibles sobre els grans i generals progressos de la humanitat. I si al final no en tenim prou amb totes les evidències empíriques, proposo un petit exercici. Tornem al món de la infància, restem-hi la mirada innocent i valorem les condicions reals de les quals els nostres pares ens protegien per tal que no ens fessin mal. Qui seria capaç d'enganyar-se tant per voler-hi tornar o per portar-hi els seus fills o els seus néts? Jo segur que no.